

РЕШЕНИЕ

№ 2611

гр. София, 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в закрито заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Яна Ем. Владимирова

като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20221100501050 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 26.09.2018 г. по гр.д. № 44042/17 г., СРС, III ГО, 155 с-в е **приел за установено** по предявените от „Т.С.” ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Красно село”, ул.”****, представлявано от изпълнителния директор Г.Б. **срещу** Л. Н. Б., ЕГН *****, от гр. София, ж.к. „**** част“, бл. **** и Ц. Б. Б., ЕГН *****, от гр. София, ж.к. „**** част“, бл. ****, правоприменици на А. Л.ов Б., починал на 31.08.2017 г., при участието на „Т.С.” ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Слатина”, ул.”****, ЕИК ****, представлявано от управителя М.П.С., в качеството му на трето лице - помагач на страната на ищеца, искиви претенции с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК и във връзка с чл. 79, ал. 1, предл.1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че Л. Н. Б. и Ц. Б. Б., правоприменици на А. Л.ов Б., починал на 31.08.2017 г., дължат на „Т.С.” ЕАД сумата от 318,26 лв.-главница, представляваща стойността на незаплатена топлинна енергия за периода от месец декември 2014 г. до месец април 2015 г., сумата от 7,30 лв., представляваща законна лихва за забава за периода от 15.02.2015 г. до 10.03.2017 г., както и за присъждане на законната лихва върху главницата, дължима от 20.03.2017 г.

до окончателното изплащане на сумата, като е **отхвърлил** исковата претенция за присъждане на главница за разликата над сумата от 318,26 лв. до първоначално претендирания размер от 374,48 лв. **Осъдил е** Л. Н. Б., ЕГН *****, от гр. София, ж.к. „**** част“, бл. **** и Ц. Б. Б., ЕГН *****, от гр. София, ж.к. „**** част“, бл. ****, правоприменици на А. Л.ов Б., починал на 31.08.2017 г., **да заплатят** на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Красно село“, ул. „****“, представлявано от изпълнителния директор Г.Б., на основание чл. 81 от ГПК във връзка с чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 63,96 лв., представляваща направени по делото разноси в производството по издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 31.03.2017 г. по гр.д. № 16768/2017 г. по описа на СРС, 155 състав. **Осъдил е** Л. Н. Б., ЕГН *****, от гр. София, ж.к. „**** част“, бл. **** и Ц. Б. Б., ЕГН *****, от гр. София, ж.к. „**** част“, бл. ****, правоприменици на А. Л.ов Б., починал на 31.08.2017 г., **да заплатят** на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Красно село“, ул. „****“, представлявано от изпълнителния директор Г.Б., на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК, сумата от 511,65 лв., представляваща направени по делото разноси. **Осъдил е** „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Красно село“, ул. „****“, представлявано от изпълнителния директор Г.Б., на основание чл. 77 от ГПК, **да доведе** по сметка на Софийския районен съд сумата от 75 лв., представляваща дължима държавна такса.

С решение от 14.01.2020 г. по гр.д. № 44042/17 г., постановено по реда на **чл.250 и чл.251 ГПК**, СРС, III ГО, 155 с-в е **оставил без уважение** искането на Л. Н. Б., ЕГН *****, от гр. София, ж.к. „**** част“, бл. ****, правоприменик на А. Л.ов Б., починал на 31.08.2017 г. за допълване и тълкуване на решение № 495709 от 26.09.2018 г. по гр.д. № 44042/2017 г. по описа на СРС, 155 състав.

С определение от 02.02.2021 г. по гр.д. № 44042/17 г., постановено по реда на **чл.248 ГПК**, СРС, III ГО, 155 с-в е **оставил без уважение** искането на Л. Н. Б., ЕГН *****, от гр. София, ж.к. „**** част“, бл. ****, за изменение на решение № 495709 от 26.09.2018 г. по гр.д. № 44042/2017 г. по описа на СРС, 155 състав, в частта относно присъдените разноси.

Решението от 26.09.2018 г. е обжалвано с въззивна жалба вх. № 5175834/31.10.2019 г. от ответниците Л. Н. Б., ЕГН ***** и Ц. Б. Б., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к. „**** част“, бл. **** с мотиви, изложени в жалбата. Твърди се, че решението е нищожно, недопустимо и неправилно. Моли се да бъде прогласена нищожността на заповедта по чл.410 ГПК, като се твърди, че искът е недопустим. Според въззивниците, районният съд неправилно е възприел ОУ на „Т.С.“ ЕАД, като по делото липсват писмени доказателства, че ответниците са приели тези ОУ. Позовават се на Конституцията на Р България, решения на ВАС И ВКС, нормите на ПЕС, европейски регламенти, Директиви. Сочи се, че съдът неправилно е кредитирал назначените СТЕ и ССЕ. Твърди се, че по делото липсват писмени доказателства, че наследници на А. Б. са Ц. и Л. Б.и. Не са представени по делото фактури и кредитни известия, не е доказан реалния разход на ТЕ. Относно направените по делото разноси се счита, че юрисконсултското възнаграждение е недължимо, както и депозитите за СТЕ и ССЕ, като се счита, че депозитите не следва да бъдат заплатени от ответника. Правят се доказателствени искания и искане за преюдициално запитване до Съда в Люксембург, а не Люксембург, като се поставят три въпроса.

Въззиваемото дружество „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Красно село“, ул.”**** не взема становище по въззивната жалба.

Третото лице-помагач също не взема становище по въззивната жалба.

Подадена е и частна жалба вх. № 5033342/25.02.2020 г. от Л. Н. Б., ЕГН ***** с адрес: гр.София, ж.к. „**** част“, бл. **** срещу решение от 14.01.2020 г. по гр.д. № 44042/17 г., постановено по реда на чл.250 и чл.251 ГПК за поправка на фактически грешки в решение от 26.09.2018 г. по гр.д. № 44042/2017 г. на основание чл.247 ГПК, за допълване и тълкуване на решението. Сочи се, че съдът не се е поизнесъл по искането му по чл.247 ГПК. След извършено теоритизиране на понятието очевидни фактически грешки, дали тази поправка може да се извърши в диспозитива или мотивите на решението се сочи, че районният съд в разрез с принципа за ефективност на съдебния процес е отказал да допълни определени части в решението и да приведе в съответствие с изискванията на чл.235, ал.4 ГПК, чл.236, ал.2 ГПК и на Правото на Европейския съюз/ПЕС/. Моли да се

направи служебна проверка от въззивната инстанция и да бъде прогласена нищожността на решение от 14.01.2020г. по гр.д. № 44042/2017 г. и делото да бъде върнато на друг състав на първоинстанционния съд за постановяване на ново решение съобразено с ПЕС. Моли да се извърши служебна проверка относно изискванията за неравноправни клаузи в договорите с потребителите, какъвто евентуално се явява ответникът като ФЛ и страна по делото. Моли да бъде отменено като немотивирано. Моли СГС изрично да се произнесе, дали ако законодателат навсякъде в ГПК под термина „решение“ е имал предвид „диспозитива на решението“, то всички решения на съдилищата са нищожни предвид изискването на чл.236, ал.1 ГПК за съдържанието на решението. Моли да се тълкува формулировката „допълнително решение“ в чл.250, ал.2 ГПК, тъй като не малко състави се произнасят с определения, а не с решения.

Ответникът по тази частна жалба „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Красно село“, ул.”**** не взема становище по нея.

Третото лице-помагач също не взема становище по частната жалба.

СГС приема, че въззивна жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията-постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Ето защо, съдът следва да се произнесе по неговата правилност.

От фактическа страна:

Предявени са иски по реда на чл.422, ал.1 ГПК, вр. с чл.415 от ГПК, с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86 от ЗЗД.

Ищецът „Т.С.“ ЕАД е предявил горепосочените иски за установяване, че ответниците дължат солидарно на ищеца следните суми: сумата от общо 381,78 лв., от които: сумата от 374,48 лв. - главница, представляваща стойността на незаплатена топлинна енергия за периода от месец декември

2014 г. до месец април 2015 г., сумата от 7,30 лв., представляваща законна лихва за забава за периода от 15.02.2015 г. до 10.03.2017 г., както и за присъждане на законната лихва върху главницата, дължима от предявяване на заявлението до окончателното изплащане на сумата, а също и на направените по делото разноси, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 16768/2017г. на СРС, 155 състав.

Твърди, че ответникът е потребител на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот, апартамент, находящ се в гр. София, ж.к. „****“, за периода от месец декември 2014 г. до месец април 2015 г., но не е заплащал дължимата цена за посочения период в общ размер от 381,78 лв. Етажната собственост е сключила договор с „Т.С.“ ЕООД за извършване услугата топлинно счетоводство. Изложени са подробни съображения за начина на формиране на дължимата от ответника цена за предоставена топлинна енергия. Сочи се, че съгласно чл. 150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на топлинната енергия за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществявала при публично известни Общи условия, каквито действали през процесния период. Ответникът изпаднал в забава по отношение на задължението си за заплащане на дължимите суми за доставена топлинна енергия, поради което дължал и лихва за забавено плащане. Моли съда да постанови решение, с което да приеме за установено по отношение на А. Л.ов Б., че същият дължи на „Т.С.“ ЕАД - гр. София сумата от общо 381,78 лв., от които: сумата от 374,48 лв. - главница, представляваща стойността на незаплатена топлинна енергия за периода от месец декември 2014 г. до месец април 2015 г., сумата от 7,30 лв., представляваща законна лихва за забава за периода от 15.02.2015 г. до 10.03.2017 г., както и за присъждане на законната лихва върху главницата, дължима от предявяване на заявлението до окончателното изплащане на сумата, а също и на направените по делото разноси.

С определение от 07.12.2017 г. по делото са конституирани Л. Н. Б. и Ц. Б. Бофжилова, в качеството им на правоприменници/родители/ на починалия в хода на производството ответник А. Л.ов Б.. Същите в срока по чл.131 ГПК са депозирали писмен отговор, в който са оспорили исковите претенции. Част от подробно изложените съображения са приповторени във въззивната жалба.

От правна страна:

От представения заверен препис от нотариален акт № 175, том I, рег. № 7166 дело № 149 от 27.11.2014 г. е видно, че ответникът е придобил въз основа на дарение недвижим имот, представляващ апартамент № 5, находящ се в гр. София, ж.к. „****“. От изготвената по делото служебна справка от НБД „Население“ е видно, че първоначалният ответник по делото А. Л.ов Б. е починал на 31.08.2017 г. и е оставил за свои наследници родителите си Л. Н. Б. и Ц. Б. Б.. Служебната справка се намира на стр. 34 от делото пред СРС/гр.д. № 44042/17 г./, поради което неоснователно се явява твърдението, че по делото липсват писмени доказателства, че наследници на А. Б. са Ц. и Л. Б.и.

СГС приема за неоснователни доводите за нищожност като противоречаща на общностното право и незаконосъобразност на издадената Заповед за изпълнение по чл.410 ГПК и оттам на исковото производство по реда на чл.422 ГПК. Следва да бъде отбелязано, че легално законово определение за нищожност на съдебно решение или друг вид съдебен акт, какъвто е заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК липсва, както в отменения ГПК, така и в новия ГПК-чл.270, ал.1 ГПК, поради което съдържанието на понятието се извлича по пътя на тълкуването. В правната теория и в практиката на върховната съдебна инстанция е прието, че нищожно е това решение, което не дава възможност то да бъде припознато като валиден съдебен акт, поради липса на надлежно волеизявление. Липса на волеизявление е налице, когато решението е постановено от незаконен състав, произнесено е извън пределите на правораздавателната власт на съда или не може да се направи извод за наличие на волеизявление, защото не е изразено в писмена форма, липсват подпис или подписи на съдебния състав под съдебния акт или пък решението е абсолютно неразбираемо и неговият смисъл не би могъл да се извлече дори при тълкуване. Настоящата заповед за изпълнение, за която се твърди да е нищожна, не страда от нито един от посочените пороци, отговаря на изискванията за валидност на заповедта, поради което не може да бъде обявена/приета за такава. Нищожно е решението, когато е подписано от лице, неучаствало в съдебния състав, пред който са проведени устните състезания; когато липсват мотиви в писмен вид; когато не е обявено в книгата за откритите заседания; когато не е подписано; когато е постановено от незаконен състав (напр. с участието на съдия от друг съд). Ако решението, в случая заповедта, не е съобразено със съществуващия правов ред в държавата, например недопустимо е разширено приложното

поле на закона, решението също не е нищожно, а неправилно и като такова ще подлежи на отмяна поради незаконосъобразност. Евентуалното противоречие, каквото не се установява, на издадената заповед с общностното право не е основание за нищожност на акта. Ясната и категорична норма на чл.411, ал.2 от ГПК разпорежда, че след като разгледа подаденото заявление в разпоредително заседание и прецени, че не е налице някоя от пречките по т.1-т.4, съдът издава заповед за изпълнение. Следователно, самата заповед представлява съдебният акт, дължим от съда при положителното произнасяне по заявление за издаване на заповед за изпълнение, независимо от основаниято, на което е направено вземането (т.е. било в хипотезата на чл.410, ал.1 ГПК, било в хипотезата на чл.417 ГПК). Това особено ясно личи и от уводната част на образеца на заповед за изпълнение, одобрен с Наредба № 6 от 20.02.2008 г. на министъра на правосъдието (приложения № 2 и № 3 към чл. 4 и приложение № 5 към чл. 6 на Наредбата), съдържаща ясни указания за проведеното разпоредително заседание и за основанията за разпореждането на съда длъжникът да плати на кредитора определена парична сума или да предаде определена вещ. Самата заповед по одобрения с Наредбата образец съдържа всички важни указания до длъжника, в т.ч. и възможността за обжалване (само в частта за разноските) и срокът, в който следва да бъде сторено това. Ето защо наведените възражения от въззивниците/ответници/ за нищожност на заповедта по чл.410 ГПК са неоснователни. Издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК е въз основа на редовно заявление. Предявеният иск е с изложени фактически обстоятелства въз основа на които ищецът претендира заплащането на определена сума, като е посочен начинът на формиране на главницата и лихвата т.е. петитумът е ясен и в съответствие с обстоятелствената част на исковата молба. След подадено в срок възражение по чл.414 от ГПК от ответника и във връзка с дадените указания по реда на чл.415, ал.1 от ГПК, заявителят е предявил установителните иски по чл.422 от ГПК в преклузивния срок, като са изпълнени всички условия за допустимост на производството. С решение № 12/02.10.2012г. по конституционно дело № 4/12 г. на КС на РБ е прието, че учреденото с действащия ГПК заповедно производство отговаря на европейските тенденции за опростяване и скъсяване на съдебните процедури, прогласени и с Регламент /ЕО/ № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от

12.12.2006 г. за създаване на процедура за европейска заповед за плащане, особено по дела, по които не съществува действителен правен спор, а съдебната намеса се налага единствено за да осигури снабдяването на кредитора с изпълнително основание, даващо му възможност да пристъпи към принудително събиране на вземането си. Предвид гореизложеното, в настоящия казус издадената заповед е съобразена с всички изисквания на действащото законодателство. Що се отнася до доводите за нищожност на Заповедта за изпълнение по чл.26 ЗЗД, то те не следва да бъдат обсъждани, тъй като разпоредбата се отнася до гражданскоправни сделки, а не до съдебни актове, какъвто е Заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК. Не е налице и противоречие с чл. 122, ал. (1) от Конституцията на РБългария, според който текст гражданите и юридическите лица имат право на защита във всички стадии на процеса. Именно възможността за подаване на възражение и за развитие на заповедното производство в исково такова, като двете представляват единно производство при съответните предпоставки, гарантират цялостната защита на длъжника.

Неоснователни се явяват доводите за нищожност на съдебното решение. Освен казаното по-горе, следва да бъде отбелязано, че нищожно е решението, което не отговаря на изискванията за валидно решение. С реформата на ГПК от 1983 г. се въведе възможност предявяване на иск за обявяване на нищожността – чл.209, ал.3 , а сега с ГПК от 2008 г. - чл. 270, ал. 2 предвижда, че нищожността на решението може да се предяви по исков ред безсрочно, както е в случая. Порокът на нищожното решение трябва да търсим във волеизявлението. С чл.269 и чл.270, а при касацията чл.281, т.1 ГПК/ чл.209, ал.2 и ал.3 ГПК-отм./ се въвежда нормативно тази категория порочни решения. Регламентирани са правомощията на въззивната и касационна инстанция, както и способите на защитата срещу нищожното решение извън обжалването. Но законодателят не е дал законова дефиниция за този вид порочно решение, нито посочва пороците, които водят до него. Разрешаването на тези пороци е предоставено на правната теория и съдебната практика. За да бъде един акт съдебно решение, освен че трябва да бъде издаден от съд, необходимо е да бъде издаден в писмена форма като се няма предвид точно изискванията на чл.236 ГПК, а какво постановява съдът писмено относно спора между страните тъй като другите изисквания са по-скоро технически. Изхождайки от термина "нищожно", т.е. нещо, което го

няма, което само създава под някаква форма привидност, че съществува, то нищожността е толкова тежък порок, че дори решението да стане необжалваемо, то не влиза в сила и неговата нищожност може да се предявява безсрочно чрез иск срещу всички лица, по отношение на които би се разпростряла силата на пресъдено нещо, изпълнителната сила и конститутивното действие на решението.

В настоящия казус решението е мотивирано, волята на съда е изразена ясно и разбираемо в писмен вид, постановено е от надлежен състав и е подписано, поради което не се явява нищожно.

Относно направеното искане във въззивната жалба за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейските общности, съдът е оставил същото без уважение с нарочен съдебен акт.

Що се отнася до възраженията, касаещи липсата на облигационна връзка между страните и за липсата на сключен договор между тях, то от събраните по делото писмени доказателства може да се направи извод, че ответниците се явяват потребители на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл.153 от ЗЕ (1) (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) Съгласно тази норма, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл.140, ал.1, т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл.36, ал.3. Съгласно § 1, т. 2а. (нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от ЗЕ "Битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Според разпоредбата на чл.150, ал.1 от ЗЕ / обн. ДВ 107/2003г./ и действалата преди нея норма на чл. 106а ал. 1 от ЗЕЕЕ / отм./ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР. Следователно между страните за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни

Общи условия за продажба, съответно одобрение с Решение ОУ-026/11.05.2002г. на ДКЕВР и Решение № ОУ-067/12.12.2005г. на ДКЕВР. Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда -етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл.139 -чл.148/ и в действалите към процесния период Наредба за топлоснабдяването /отм./, Наредба № 2 от 28.05.2004 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.68 от 03.08.2004 год., отм. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год. и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год./. Топлинната енергия за отопление на сграда-етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 от ЗЕ и съответстващата норма в отм. ЗЕЕЕ/, като според чл.145, ал.1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда-етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Няма данни по делото ответниците да са се възползвали от предвиденото рекламационно производство и да са оспорили изготвените от третото лице-помагач изравнителни сметки под формата на дялови разпределения в установените срокове, поради което, съдът намира, че разпределението е извършено по описания и отразен от СТЕ начин в съответствие с нормативната уредба. Освен това, няма данни ответниците да са заявили надлежно възраженията си срещу начисленията и отчетите съгласно чл. 32, ал.3 от Общите условия, които имат силата на закон за страните - в 45-дневен срок след периода, за който се отнасят, нито в срока за рекламации за отчет на уредите и разпределението по чл. 70, ал.6 от Наредбата за топлоснабдяването.

Неоснователно се явява възражението на ответниците, че не била доставяна топлинна енергия, отговаряща на стандартите за количество и качество. На първо място ответниците не са установили да са заявили при условията на уговореното по Общите условия и нормативната уредба рекламация пред ищеца във връзка с температурата в жилището. Според нормативната уредба сградните инсталации за отопление и горещо водоснабдяване са обща етажна собственост-чл.140, ал.3 от ЗЕ и представляват съвкупността от топлопроводи и съоръжения за разпределяне и доставяне на топлинна енергия от абонатната станция до имотите на

потребителите, включително главните хоризонтални и вертикални разпределителни линии /§ 1, т.4 от ДР на Наредба №2 за топлоснабдяването, съответно §1, т.3 от ДР към Наредба №16-334 за топлоснабдяването/. Предвид горното следва да се приеме, че етажните собственици са длъжни сами да поддържат тези инсталации в подходящо за експлоатация състояние. Монтираните отоплителните тела са собственост на собствениците на имотите, които се топлоснабдяват и именно те имат задължението да ги поддържат в годно за експлоатация състояние. Следователно ищцовото дружество няма задължение да извършва ремонт или подмяна на отоплителни тела в топлоснабдяваните имоти или ремонт на сградни инсталации. Поддържането им в изправно състояние е задължение на съответния собственик. Предвид горното тези възражения са неоснователни.

Относно позоваването на няколко Директиви от страна на ответниците и на европейското законодателство, настоящата инстанция приема следното:

Съгласно чл.249, ал.3 от Договора за създаване на европейска общност, директивата няма пряко действие, тя има обвързващо действие по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат във всяка държава членка, до която е адресиран, но отделните страни сами избират формите и средствата, чрез които да постигнат този резултат. За разлика от тях регламентът има пряко действие. Той трябва да се прилага в своята цялост във всички страни от Европейския съюз. Разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, която също няма пряко действие, са въведени в националното право със Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ и по точно с чл. 143 и сл. от него. Тези норми, обаче, са приложими по отношение на такива клаузи от съдържанието на сключен между потребител и търговец договор, които са определени по общо съгласие на страните по него, а не и в случаите, когато определени права или задължения на съдоговорителите са нормативно установени, както е в процесната хипотеза, в която те са предвидени в ЗЕ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Ето защо всички направени възражения, свързани с неравноправността на клаузите, въз основа на които ответниците дължат цената на потребената топлинна енергия, не следва да бъдат обсъждани, тъй като те са установени със законови и подзаконови разпоредби, а не с уговорки, предвидени по

общата воля на страните в съдържанието на сключената между тях сделка. Дори и при приемане на противен извод от горния, е необходимо да се отбележи, че не се касае за клаузи, върху които потребителят не може да влияе - чл. 146, ал. 2 ЗЗП, с идентично съдържание като чл. 3, т. 2 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета относно неравноправните клаузи на потребителските договори). Този извод е верен, тъй като съгласно чл. 150, ал. 3 (ред. до изм. ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) ЗЕ потребителите, които не са съгласни с ОУ имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като предложените от потребителите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения. В случая несъмнено е, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответниците са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ.

Ето защо, между страните са възникнали действителни договорни правоотношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди, като съдържанието на този договор е уредено в представените общи условия, утвърдени от КЕВР, които обвързват ответниците дори и без да са ги приели изрично - чл. 150, ал.2, изр.2 ЗЕ и доколкото не се твърди и установява изключението по чл. 150, ал.3 ЗЕ.

С Решение № 5 от 22.04.2010 година на КС по к.д.№ 15/2009, обн. В ДВ, бр.34/2010 година е прието, че „разпоредбите на чл.153, ал.1 и ал.6 от Закона за енергетиката, касаещи топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация и тази за отопление на уредите в общите части, не противоречи на чл. 19, ал.2 от Конституцията, като изпълнява конституционните изисквания да защитава правата на потребителите за ползване на топлинна енергия.” „Сградната инсталация е обща част по смисъла на ЗЕ, ЗС и ЗУЕС и всички собственици и носители на вещни права следва да се считат за потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ. Това е конституционносъобразно, защитава потребителите и е справедливо.”/т.5 от решението/. При възражение срещу начислените суми за ползвана ТЕ общите условия предвиждат специално рекламационно производство, каквото не се установи по делото да е иницирано от ответника.

Неоснователни са възраженията за нарушение на разпоредбите на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО на ЕП и на Съвета от 05 април 2006 година относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги относно включване в сметките на потребителите само на реално потребено количество енергия. Гаранция за отчитане на реалното месечно потребление или реално консумираното количество енергия от крайния потребител, с които понятия си служи Директивата, са предвидените от националния законодател индивидуални измервателни уреди, както и монтиране на средства за търговско измерване на количествата топлинна енергия в абонатната станция. По този начин е спазен и принципа, залегнал в т.2 на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО за изготвяне на сметките въз основа на реално енергийно потребление. Количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, зависи не от потребеното количество топлинна енергия в отделните имоти, а от вида и топлофизичните особености на сградата, на отоплителната инсталация и пр. фактори. Сградната инсталация е обща етажна собственост - чл.140, ал.3 от ЗЕ и чл.38, ал.1 от ЗС и чрез нея се затоплят не само индивидуалните имоти, но и ограждащите стени на имотите, т.е. налице е топлообмен, в резултат на който се повишава температурата в цялата сграда. Така всички собственици на имоти, находящи се в сграда-етажна собственост следва да участват в разпределението на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия, която се явява реално енергийно потребление. В този смисъл е и изричната разпоредба на чл.153, ал.6 от ЗЕ потребителите в сграда-етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават потребители на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

Разпоредбата на т.2 на чл.13 от Директивата предвижда, че държавите-членки гарантират, където е уместно, че сметките се изготвят въз основа на реално енергийно потребление и информацията е представена по ясен и разбираем начин, като т.3 на същия член определя тази информация, както и че изготвянето на сметките следва да бъде толкова често, че да позволяват на потребителите да контролират консумацията си на енергия. Посочената разпоредба не е в противоречие с българското законодателство, нито последното противоречи на общностното право в този смисъл. Същественото при директивите е, че държавите сами избират начина и средствата, с които

да постигнат заложените за изпълнение в Директивата цели, за което уведомяват ЕК, която от своя страна следи много стриктно и строго това изпълнение. Горепосочената директива е транспонирана по реда на чл.18 от същата в националното ни законодателство, а именно: чрез Закона за енергийната ефективност, обн.ДВ бр.98 от 14.11.2008 год. - § 3 от ДР на ЗЕЕ и редица наредби, между които Наредба № 16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването и същата няма пряк ефект, тъй като по принцип директен ефект имат само регламентите, а директивите, само доколкото не са транспонирани по надлежния ред. В последния случай, ако директивата не е транспонирана в срок или е лошо или непълно транспонирана, както и ако съответната държава не е уведомила Европейската Комисия за изпълнението, може да бъде ангажирана отговорността на държавата по предвидения в ДФЕС ред. Директивите могат да имат само в определени случаи вертикален пряк ефект, какъвто не е настоящия казус, тъй като касае частноправни субекти.

В горепосочените разпоредби на Директивата липсва конкретно определен срок, поради което всяка държава има свобода при избора на формата и средствата за постигане на изискуемия от Директивата резултат. Използваните изрази в Директивата сами по себе си подчертават това правило- „ДЧ гарантират, че доколкото това е технически осъществимо ... ", „ДЧгарантират, където е уместно... ”.

Фактът на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена се установява от индивидуални справки от ФДР, документи за главни отчети, извлечение от сметки за начислени прогнозни суми от ищеца, изравнителни сметки.

От приетата по делото съдебно-техническа експертиза се установява, че количеството топлинна енергия в сградата-етажна собственост се измерва през различните отчетни периоди в посочен от вещото лице способ. Вещото лице е посочило технологията на отчитане на потребеното количество топлинна енергия в процесния имот, като с оглед на установения ред за снемане на показания, последните не могат да бъдат манипулирани. За процесния период е извършено изчисление, съобразно с действащите нормативни документи, като от „Т.С.” ЕООД са били изготвени изравнителни сметки, като размерът на сумите за потребена топлинна енергия за сградна

инсталация и отопляем имот възлиза на 318,26 лв., от които: начислената сума по фактури е в размер на 328,65 лв., сума за връщане от изравнителните периоди - 10,39 лв. От съдебно-счетоводна експертиза, се установява, че задълженията за имот с абонатен № 251111, за периода от месец декември 2014 г. до месец април 2015 г. са в размер на 331,70 лв. - за главница с включен изравнителни сметки и 7,30 лв. - лихва за забава, като за процесния период е била издадена една изравнителна сметка.

Вещите лица са изготвили своите заключения компетентно и безпристрастно, въз основа на професионалните си знания и опит, поради което няма основание да не бъдат приети двете експертизи.

Ответниците не твърдят, а и от данните по делото не е видно, че са погасили задължението си чрез плащане, поради което дължат законна лихва по чл.86 ЗЗД, която е правилно определена, както и главницата. Във въззивната жалба са развити доводи за присъдените по делото разноски, като според процесуалният представител на въззивника/ответник юрисконсултско възнаграждение въобще не е дължимо, не са дължими депозитите за приетите СТЕ и ССЕ, защото от една страна вещите лица не изясняват спорните въпроси, а от друга-заобикалят закона.

Както бе посочено по-горе, с определение от 02.02.2021 г. по гр.д. № 44042/17 г., постановено по реда на **чл.248 ГПК**, СРС, III ГО, 155 с-в е **оставил без уважение** искането на Л. Н. Б., ЕГН *****, от гр. София, ж.к. „**** част“, бл. ****, за изменение на решение № 495709 от 26.09.2018 г. по гр.д. № 44042/2017 г. по описа на СРС, 155 състав, в частта относно присъдените разноски.

Въззивната инстанция излага мотиви, че юрисконсултското възнаграждение е дължимо по силата на закона, като обстоятелството дали юрисконсулта получава заплата или е в сферата на вътрешните отношения между него и работодателя му и няма отношение досежно дължимостта на възнаграждението по конкретно дело и в това отношение има трайно установена съдебна практика. Относно депозитите за двете експертизи, то те са били допуснати по искане на ищцовото дружество и с оглед твърдението му за дължимостта на ТЕ, което може да бъде установено само по експертен път чрез назначаване на СТЕ и ССЕ. С оглед изхода на делото, отговорността за тези разноски се носи от ответника.

Относно подадената частна жалба вх. № 5033342/25.02.2020 г. от Л. Н. Б., ЕГН ***** с адрес: гр.София, ж.к. „**** част“, бл. **** срещу решение от 14.01.2020 г. по гр.д. № 44042/17 г., постановено по реда на чл.250 и чл.251 ГПК за поправка на фактически грешки в решение от 26.09.2018г. по гр.д. № 44042/2017 г. на основание чл.247 ГПК, за допълване и тълкуване на решението, въззивната инстанция намира следното:

Преди всичко жалбоподателят не е направил искане по чл.247 ГПК и няма изложени доводи в частната му жалба срещу решението, но по чл.250 и чл.251 ГПК. Очевидна фактическа грешка/ОФГ/ по смисъла на чл.247 ГПК е налице при несъответствие между волята на съда, материализирана в съобразителната част на решението и отразяването ѝ в диспозитива на решението. Следователно ОФГ е всяко несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното външно проявление в писмения текст на решението, като данни, относно наличието на очевидна фактическа грешка, следва да се черпят от мотивите на решението. В конкретния казус няма такава ОФГ, но и няма никакви твърдения за допусната ОФГ в основания смисъл. Относно позоваване на чл.250 ГПК за допълване на решението, според който текст страната може да поиска да бъде допълнено решението, ако съдът не се е произнесъл по цялото □ искане и на чл.251 ГПК за тълкуване на решението, съгласно която норма споровете по тълкуване на влязло в сила решение се разглеждат от съда, който го е постановил, то въззивната инстанция намира, че не са налице хипотезите на визираните правни норми. Преди всичко те се прилагат за конкретното решение, а в случая не е налице нито допълване на решението, нито тълкуването му. Страната и не сочи това. Тя прави опит да излага трактовки, да теоретизира, при което се установява едно не съвсем добре боравене с правната материя и правно познание. В този смисъл не следва да бъде „отговаряно“ на поставените въпроси към въззивната инстанция от типа на ...СГС изрично да се произнесе, дали ако законодателят навсякъде в ГПК под термина „решение“ е имал предвид „диспозитива на решението“, то всички решения на съдилищата са нищожни предвид изискването на чл.236, ал.1 ГПК за съдържанието на решението. Що се отнася до молбата да се тълкува формулировката „допълнително решение“ в чл.250, ал.2 ГПК, тъй като не малко състави се произнасят с определения, а не с решения, то текстът на чл.250, ал.3 ГПК е ясен. Той сочи, че съдът се произнася с допълнително решение, което подлежи на обжалване по общия

ред. При допълване на решението, съдът се произнася с допълнително решение.

На основание чл.271, ал.1, пр. I първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено, както и решението, постановено по реда на чл.250 и чл.251 ГПК.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 26.09.2018 г. по гр.дело № 44042/17г. на СРС, III ГО, 155 състав и решение от от 14.01.2020 г. по гр.д. № 44042/17 г., постановено по реда на чл.250 и чл.251 ГПК, с което СРС, III ГО, 155 с-в е оставил без уважение искането на Л. Н. Б., ЕГН *****, от гр. София, ж.к. „**** част“, бл. ****, правоприменик на А. Л.ов Б., починал на 31.08.2017 г. за допълване и тълкуване на решение № 495709 от 26.09.2018 г. по гр.д. № 44042/2017 г. по описа на СРС, 155 състав.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ищеца „Т.С.” ЕАД- „Т.С. ЕООД.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____